

DRAMA

SLOVENSKEGA
NARODNEGA GLEDALIŠČA

1

GLEDALIŠKI LIST

REPERTOAR DRAME SNG ZA SEZONO 1965/66

Veliki oder

J. P. Sartre: Hudič in ljubi bog —
prevod Draga Ahačič
režiser France Jamnik
premiera v oktobru 1965

Peter Weis: Zasledovanje in usmrnitev Jeana Paula Marata --
prevod Maila Golob
režiser Mile Korun
premiera v marcu 1966

Komorni oder

Slavomir Mrožek: Tango —
prevod Uroš Kraigher
režiser Miran Hercog
premiera v oktobru 1965

A. P. Čehov: Striček Vanja —
prevod Josip Vidmar
režiser Andrej Hieng
premiera v januarju 1966

Oder komedija

Mira Mihelič: Ura naših dni —
režiser Mile Korun
premiera v oktobru 1965

J. B. Molière: Učene ženske —
prevod Josip Vidmar
režiser Slavko Jan
premiera v decembru 1965

A. T. Linhart: Ta veseli dan ali Matiček se ženi
režiser ing. arh. Viktor Molka
premiera v februarju 1966

J. M. Synge: Vražji fant zahodnega sveta --
prevod Ciril Kosmač
režiser France Jamnik
premiera v aprilu 1966

Gledališki list Drame Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani.
— Lastnik in izdajatelj Slovensko narodno gledališče Ljubljana. —
Urednik Janez Negro. — Osnutek za naslovno stran: ing. arch. Uroš
Vagaja. — Izhaja za vsako premiero. — Naslov uredništva: Ljubljana,
Drama SNG, poštni predal 27. — Naslov uprave: Ljubljana, Cankarjeva
cesta 11. — Tiska tiskarna Casopišnega podjetja »Delo«, Ljubljana. —
Številka 1., letnik XLV., sezona 1965—66

IZ VSEBINE:

Bojan Štih: Na predvečer nove sezone, str. 4 — Draga Ahačič: Jean Paul Sartre, str. 6 — Odmevi z gostovanj, str. 14 — Dušan Škedl: Statistični pregled dela Drame SNG v sezoni 1964—65, str. 24.

**J. P. SARTRE —
HUDIČ IN LJUBI BOG**

VELIKI ODER

JEAN PAUL SARTRE

HUDIČ IN LJUBI BOG

(Le Diable et le bon Dieu)

Prevedla DRAGA AHACICEVA

Režiser: FRANCE JAMNIK
Asistent režije: JANEZ POVSE
Lektor: MIRKO MAHNIC

Scenograf: arh. SVETA JOVANOVIČ
Kostumograf: MIJA JARCEVA
Glasba: DARIJAN BOŽIČ

O S E B E :

(po vrstnem redu govornih nastopov — premierska zasedba)

Stotnik Schöne	POLDE BIBIČ
Stotnik Franz	DUSAN SKEDL
Herman	TONE HOMAR
Goetz	STANE SEVER
Katarina	VIKA GRILOVA
Henrik	RUDI KOŠMAČ
Bankir	JURIJ SOUCEK
Nasty	LOJZE ROZMAN
Prvi kmet	MARJAN BENEDIČIČ
Drugi kmet	VINKO HRATELJ
Karel	ANDREJ KURENT
Baron Nossak	STANE CESNIK
Baron Schulheim	MAKS FURJAN
Baron Rietschel	JANEZ JERMAN
Kmetice	HELENA ERJAVCEVA
	MILA KACICEVA
	VIDA LEVSTIKOVA
	JANEZ ALBREHT
	POLDE BIBIČ
Kmetje	BRANKO MIKLAVČ
	KRISTIJAN MUCK
	ALI RANER
Tetzel	MITO TREFALT
Gobavec	BERT SOTLAR
Hilda	JOZE ZUPAN
Inštruktorica	IVA ZUPANČICEVA
Kmetica	SLAVKA GLAVINOVA
	ANGELCA HLEBCETOVA
Kmetje	TONE HOMAR
	JURIJ SOUCEK
	DUSAN SKEDL
	JOZE ZUPAN
Mlada ženska	MIHAELA NOVAKOVA
Dva poveljnika	JOZE ZUPAN
	BERT SOTLAR

Vodja predstave: BRANKO STARIČ
Sepetalka: ASTRA PREZLJEVA
Odrski mojster: ANTON AHACIČ

Masker in lasuljar: ANTE CECIČ
Frizerka: ANDREJA KAMBIČEVA
Razsvetljava: LOJZE VENE, SILVO DUH

Sceno izdelale gledališke delavnice SNG
pod vodstvom ing. arh. ERNESTA FRANZA

Kostume izdelale gledališke krojačnice
pod vodstvom STANETA TANČKA in ELI RISTIČEVE

Vodja mizarskih del: VIKTOR LOGAR

Vodja slikarskih del: LADO SKRUSNY

J. P. Sartre

NA PREDVEČER NOVE SEZONE

Živimo v razmerah, ko duhovna in umetniška kultura ne smeta postati slučajna gizza, marveč morata biti bolj kot kdajkoli poprejši bistveni del vsebine in naravne oblike človeškega življenja. Kdor s kritičnim in prizadetim pogledom opazuje splošne in posebne zadeve naše sodobne družbene in osebne eksistence, kdor analizira duhovni in moralni svet sodobnega slovenskega človeka, lahko brez posebnih težav in dvomov ugotovi, da sta umetnost in kultura marsikdaj v času po vojni na slovenskem družbenem prostoru bili potisnjeni v stran in zato tudi nista imeli večjih in pomembnejših vplivnih možnosti na vsebinski potek in oblikovni razvoj odnosov med ljudmi, zlasti pa nista vplivali na zapletene odnose med posameznikom in družbo. Ta ugotovitev velja za literaturo in upodabljačo umetnost, za glasbo in gledališče. Slovenski umetnik s svojim delom in talentom, s svojo požrtvovalnostjo in odpovedovanjem materialnim koristim tako rekoč vzdržuje in ohranja slovensko umetnost pri življenju. Moralno osnovo te dejavnosti in požrtvovalnosti moramo videti v umetnikovem iskanju resnice. Tudi sodobno, angažirano in kritično gledališče moramo opredeliti predvsem z iskanjem resnice. V to iskanje pa so seveda vključene vse primarne umetniške in moralne kvalitete ustvarjanja, ki sicer veljajo za literaturo, za upodabljačo umetnost in za glasbo, saj gledališče združuje na enem prostoru tako besedno umetnost kakor tudi likovne in glasbeno scenske elemente. Gledališče ne more obstajati in se razvijati brez varne materialne finančne osnove. Toda prav tako ne more postati programsko in umetniško izoblikovan organizem, če se v procesu njegovega oblikovanja skladno ne družijo ustvarjalnost, talent, okus in pa seveda moralno kritična vodilna ideja. S svojim programom in kritično resnico mora sodobno gledališče preganjati iz družbenega in osebnega življenja topost in neumnost, brezbriznost in pokvarjenost, filistrsko in barbarsko primitivnost. Ne, umetnost ne živi zaradi umetnosti, pač pa sta umetnost in kultura tisto, s čimer se lahko rešimo in obvarujemo pred izginotjem v tehnokratski in etatistični civilizaciji sodobnega sveta, ko človek mora marsikdaj brez pravice do sramu prodajati svojo spoznajno, moralno neodvisnost in svobodo za par praktičnih strojev in za par donosnih položajev. Gledališče ne sme biti muzej niti zabavišče za malomeščanski ali pa lumpenproletarski okus, prav tako pa ne sme postati plen in žrtev narcisoidnih in egocentričnih stremeljenj, pri čemer je prav vseeno ali ta stremeljenja nastajajo znotraj ali zunaj gledališča, ali pa se skrivajo pod raznimi »umetniškimi« in

»filozofskimi« ogrinjali. Marsikateri pripadnik sodobne slovenske družbe zaradi svoje potrošniške mentalitete (pri nas jo spremljata prevladujoči vpliv trgovanja na gospodarskem polju, hkrati pa tudi prazna zabava, kot je to skomercializirani šport, bedasto popevkarstvo itd.) tudi od umetnosti zahteva zgolj zabavo, ki naj bo seveda primitivno senzualna. Dokazov za to je v našem času kar dovolj. Namesto zdravega športa in telesne vzgoje — histerični nogometni spektakel, namesto razvedrila — poneumljajoče popevke, razni nekulturni »zabavni programi«, kvizi, nagradni natečaji itd. Ali bo gledališče, katerega delo hromijo večne finančne težave, sposobno upreti se zahtevam sodobne primitivnosti? Če bodo gledališki ustvarjalci verjeli v duhovno poslanstvo svojega dela, če bodo črpali pobude za svoje ustvarjalne napore iz kritično idejne programske usmerjenosti sodobnega gledališča, če ne bodo dopustili, da bi lažni egalitarizem ukinil resnično veljavnost talenta in umetniške moči, potem bo gledališče sposobno upreti se uničevalnim vplivom tehnokratske in birokratske miselnosti. Tudi z umetnostjo in kulturo (sem sodi seveda tudi prosveta) je mogoče premagati brezčutni, moralno prazni in neproduktivni svet, za obličjem katerega bomo vedno lahko odkrili značilnosti jare gospode in lumpenproletariata. Ta dva socialna pojava spremljata vsako družbo, umetnost pa ju ukinja s tem, da vzpostavlja neprofani odnos do osebnih vprašanj človeka, do lepote, dela, resnice in duhovne eksistence. Dramatika in oder, ki se morata dopolnjevati v skladni celoti, sta seveda zaradi neposrednosti podajanja in dojemanja izrazito živega in polemičnega značaja, prav ta pa je seveda bistvena gledališka funkcija. Gledališče, ki ni tudi polemično s svojo programske usmeritvijo, s svojimi idejno stilnimi interpretacijami in ki se izogiba duhovnim spopadom in bojem za resnico, komajda zasluži ime teatra. V duhovni polemičnosti gledališča pa je zajeta njegova najvišja umetniška in kulturno družbena upravičenost. V tem okviru pa je dovolj možnosti — biti moramo tolerantni in široki — tako za gledališče visoke klasičnosti kakor za gledališče absurda, tako za filozofsko polemični stil kakor za angažirano vznemirjenost in bojevitost. Zlahtna resnicoljubnost, moralna nepodkupljivost in pa težaško iskanje novega izraza in nove resnice, privrženost lepoti življenjskega duha in vzvišenih občutij — vse to je in mora biti program kritičnega gledališča. Zdaj s solzo in zdaj s smehom, tu v filozofsko polemičnem nagovoru, tam spet v ostrem psihološkem sporu, enkrat ves zvest starim izročilom, drugič spet ves napadalno nov in eksperimentalno oster, skratka resnični in umetniški teater. Vanj lahko verujemo in za njegovo usodo nam ni treba trepetati. V okviru teh misli tudi lahko najdemo in odkrijemo programsko in umetniško vodilo sezone 1965/66.

BOJAN STIH

JEAN-PAUL SARTRE

Ce je Nobelova akademija s podelitvijo nagrad v zadnjih letih odkrila nekaj do tedaj svetovni literaturi manj znanih imen, kot so bila na primer: Lagerquist, Kazantzakis, Saint-John Perse, Quasimodo, pa tudi Andrić, je njen izbor Jeana-Paula Sartra za Nobelovega nagrajenca samo potrdil svetovni sloves, ki ga Sartre že skoraj dve desetletji uživa kot ena izmed osrednjih osebnosti sodobnega francoskega literarnega in kulturnega življenja.

Sartre se je že tik pred vojno uveljavil z zbirko novel »Zid« in z romanom »Gnus«, po vojni pa se je uvrstil med najvidnejša imena svetovne književnosti. Njegovo trilogijo »Pota svobode« šteje vodilna francoska kritika za eno najbolj značilnih literarnih del naše dobe; Sartrova filozofska dela so bila povod neštetim razpravam in polemikam; njegovi eseji zavzemajo s svojimi novimi, izvirnimi pogledi vidno mesto v sodobni esejistiki, umetniško najpomembnejša pa je nedvomno njegova dramatika, ki globoko posega v probleme sodobnega človeka v sodobni družbi.

Sartre je svojo dramatiko označil kot »gledališče situacij«; takole pravi: »Če je res, da je človek v določeni situaciji svoboden in da odloča o samem sebi v tej situaciji in glede nanjo, tedaj moramo v gledališču prikazati preproste, človeške situacije in ljudi, ki si v teh situacijah izbirajo svojo usodo... Najbolj pretresljiva stvar, ki jo gledališče lahko pokaže, je človeški značaj, ki se poraja, trenutek izbora, proste odločitve, ki angažira neko moralo in neko celotno življenje. In ker gledališče obstaja samo takrat, kadar ustvarimo enotnost vseh gledalcev, moramo poiskati tako splošne situacije, da bodo vsem skupne.«

Sartrovo osnovno pisateljsko načelo je človeški in družbeni angažma, kot izjavlja sam v nekem svojem članku: »Ker pisatelj nikakor ne more uiti svojemu času, hočemo, da se ga tesno oklene; to je njegova edina možnost; ustvarjena je zanj in on je ustvarjen zanj...« Pisateljski angažma pa je za Sartra neločljivo povezan z osebnim angažmajem. V svojem znamenitem eseju »Kaj je literatura« ugotavlja: »Umetnost proze je soglasna z enim samim režimom, v katerem ima proza svoj smisel: z demokracijo. Če je slednja ogrožena, je ogrožena tudi prva. In ni dovolj braniti jo samo s peresom... pisati pomeni po svoje hoteti svobodo.«

Ce pustimo ob strani dvoje Sartrovih izrazito teznih dramskih tekstov, kot sta »Spoštljiva vlačuga« in »Nekrasov«, in pa njegovo adaptacijo Dumasovega »Keana«, tvori Sartrov dramski opus eno samo pretresljivo dramo o Sartrovem nepopustljivem iskanju resnice, o iskanju smisla, namena in upravičenosti človekovega bivanja. Prvo dejanje te drame predstavlja »Muhe«, z ekspozicijo: popolno človekovo svobodo in s sprožilnim momentom: človekovo uresničitvijo z dejanjem. Drugo dejanje in zaplet obsegajo »Zaprta vrata«; tema zapleta je neizbrisnost dejanja, večna krivda in odgovornost zanj. Sledi meditativna medigra »Nepokopani mrtveci« s svojim razglabljanjem o nasilju, o strahu in pogumu, nekaj predih pred velikim spopadom med individualno moralo absolutne čistosti in družbeno moralo učinkovitosti, ki se odigrava v »Umazanih rokah«; bistvo tega spopada pa je

eden poglavitnih problemov človekovega dejanja in nehanja, problem sredstev in cilja. V četrtem dejanju, v drami »Hudič in ljubi bog« Sartre variira osnovni problem sredstev in cilja v dilemi med absolutnim zlom in absolutnim dobrim ter najde izhod v nečloveški morali družbene efikasnosti. Zadnje, peto dejanje velike drame o človeškem in družbenem angažmaju pa predstavljajo »Zaprta v Altoni« s svojo neizprosno zahtevo po individualni moralni odgovornosti.

Oglejmo si posamezna dejanja te iskrene in neprizanesljive dramatične izpovedi. Prva Sartrova drama »Muhe« je, kot smo že omenili, manifest popolne človekove svobode in obravnava Orestovo zgodbo. Oresta, tipičnega eksistencialističnega junaka muči občutek neresničnosti, odsotnosti, osamljenosti. Edino z dejanjem se lahko uresniči in najde svoj prostor med ljudmi. Prvi pogoj za to pa je, da se odvrne od boga in se v celoti zave svoje prostosti, kot spoznamo iz razgovora med Orestom in Jupitrom. (»Muhe«, str. 83, Orest, Jupiter) Ker za Oresta ni več božjih, se pravi ustaljenih moralnih norm, mora sam poiskati vrednote in smisel svojega življenja. Zato se Orest odloči, da bo ubil Egista in osvobodil Argos tiranije in kesanja ter se s tem dejanjem uvrstil med »resnične« ljudi. (Muhe, str. 53, Orest, Elektra) Orest sprejema nase odgovornost za svoje dejanje, vendar ne čuti krivde ne kesanja, zakaj njegovo dejanje je bilo dobro.

Pri vseh svoji eksistencialistični filozofski osnovi pa imajo »Muhe«, ki so nastale med vojno, še drug pomen; in sicer izražajo Sartrov moralni protest zoper politiko pokorne resignacije in svetohlinskega kesanja, ki jo je narekovala okupacijska vichyjska vlada; odvrtno, morbidno vzdrušje Argosa, ki ga avtor prikazuje v »Muhah« je vzdrušje medvojne Pariza, muhe predstavljajo nemško okupacijo, Egist in Klitemnestra kolaborantstvo, Jupiter tiranijo, Orest pa je simbol upora. Edino glede na ta skriti pomen je razumljivo, da opredeljuje Sartre Orestov zločin, umor matere, kot »dobro dejanje«.

Tudi »Zaprta vrata« so bila napisana med vojno; in ni naključje, da je ta drama o absolutni moralni odgovornosti in nezbrisni krivdi nastala v času, ko so se oblastiželjnost, izdajstvo, koristolovstvo, sadižem in strahopetnost skrivali za lepo donečimi domoljubnimi frazami, ki so bile razlog in opravičilo za zločine.

Za zaprtimi vrati tretjerazredne hotelske sobe, ki ponazarja pekel, se znajde troje človeških usod, ki jih predstavljajo: sadist in strahopetec Garcin, lezbijka Ines in detomorilka Estelle. Postopoma odpadajo z njih družabni oziri, drug za drugim se razgalijo in ostanejo »goli ko črvi«. (Zaprta vrata, str. 118, Garcin, Ines, Estelle) Ujeti v tej peklenški pasti, se bodo brez konca vrteli v pošastnem krogu človeškega zla, ki so se zanj odločili v svojem življenju, in v tem je njihov pekel. (Zaprta vrata, 141, Garcin).

Ponavadi smatrajo kritiki za vodilno misel »Zaprtih vrat« Garcinov stavek »Pekel so ljudje okoli tebe. — L'enfer c'est les autres.« »Ljudje okoli tebe« pomenijo človeško družbo in Garcin naj bi s tem stavkom v avtorjevemu imenu proglašal sovraštvo in odpor do vesoljnega človeštva. V resnici pa z njim Garcin priznava svojo krivdo, prevzema nase odgovornost pred to družbo in jo sprejema za sodnika svojih dejanj.

Če se je v »Muhah« moral zaradi cenzure Sartre zateči k antični preobleki, stilizaciji in simbolizaciji, je v »Nepokopanih mrtvecih« upodobil strahotno resničnost vojnega časa. Seveda si je izbral situacijo, v kateri so nastajali problemi, ki so ga najbolj zanimali kot dramatika in filozofa: usoda posameznika v zvezi s skupno usodo, upravičenost nasilja, smisel življenja in človekova osamljenost pred smrtjo, človekova potreba, da upraviči svoje življenje in svojo smrt; osnovni problem »Nepokopanih mrtvecev« pa je ena izmed vodilnih tem eksistencialistične filozofije: dilema med strahom in pogumom, ki je v drami toliko bolj pereča, ker se odigrava pod pritiskom fizičnega nasilja.

S svojim problemom cilja in sredstev, ki je eden osnovnih problemov človekove eksistence, in s svojim skrajno izostrenim, neposrednim konfliktom predstavljajo »Umazane roke« vrh Sartrove dramatike. Spopad med glavnima junakoma Hugom in Hoedererjem je spopad brezkompromisne idealistične politike s politiko realistične taktike v službi družbenega napredka, spopad med moralo individualne popolnosti in moralo učinkovitosti. (Umazane roke, 353. str., Hugo, Hoederer).

V »Umazanih rokah« se Sartre prvič ogradi od svojega eksistencialističnega junaka Huga, vendar ga prikazuje z razumevanjem, prizadetostjo in sočutjem. Čeprav Sartre sam izjavlja za Huga, »da ni hotel reči, da ima, niti da nima prav«, je vendar s Hugovo jalovo smrtjo, ki je samo pretresljiva gesta, svojega junaka dejansko obsodil.

Značilno je, da so bile ravno »Umazane roke« povod ostrim diskusijam in da se glede njih kritiki skrajne desnice in pa kominformovski kritiki povsem ujemajo v ugotovitvi, da je to protikomunistična drama. V to enostransko, poenostavljeno pojmovanje jih bržčas zavaja dejstvo, da je Sartre v dveh osebah »Umazanih rok«, v Olgi in Louisu prikazal vso človeško topost in amorálnost stalinističnega pragmatizma. Čeprav je Hoederer, kot pravi Hugo, »iz istega testa« kakor Olga in Louis, se vendar bistveno razlikuje od njuju v tem, da zna in hoče misliti s svojo glavo, da je pri tem, ko »pomaka roke v blato in kri« zanj predvsem »važno, ali je na svetu en človek več ali manj«, skratka, da je cilj njegove politike predvsem služiti človeku ne pa oblasti kot taki. V velikodušnem, pogumnem, strpnem, tenkočutnem in razumnem Hoedererju je Sartre upodobil idealen, vendar pristen in živ lik pravega komunista — človeka, ki je eden najbolj dognanih in najlepših likov Sartrove dramatike.

Izmed Sartrovih dram, ki vse temeljijo na eksistencialistični filozofiji, je najbolj izrazito filozofska »Hudič in ljubi bog«. Njen glavni junak, vojskovodja Goetz, je nekakšna kontaminacija Huga in Hoedererja, vendar prevladujejo eksistencialistični elementi, ki se razodevajo zlasti v Goetzovem stremljenju po absolutnem. Osrednji problem te filozofske konverzacije o dobrem in zlem se slednjič omeji na vprašanje sredstev in cilja; od absolutnega zla vodi Goetza trnjeva pot preko absolutnega dobrega, dokler se končno ne odloči za nečloveško moralo družbene učinkovitosti kot edino možno stvarnost. (Hudič in ljubi bog, Goetz, finale).

Potem ko je v »Hudiču in ljubem bogu« Sartre svojega eksistencialističnega junaka konvertiral, se je tudi sam osebno, kot izpričuje

njegov članek »Komunisti in mir« pa tudi komedija »Nekrasov« očitno opredelil za stalinizem in se je šele ob sovjetskih represalijah nad madžarskimi intelektualci ograbil od take politike.

V svoji zadnji drami »Zaprti v Altoni« pa se Sartre spet povrne k individualni moralni odgovornosti kot osnovnemu, najbolj zanesljivemu človeškemu imperativu in svojega junaka Franza v srečanju z očetom pripravi do tega, da si sam sodi za svoje zločine. (Zaprti v Altoni, str. 154, Franz, Gerlach). Cilj ne posvečuje sredstev, za zlo ni opravičila. Kot ugotavlja Franzov oče, »tisti, ki so žrtvovali državi svojo vojaško čast, niso storili ničesar razen individualnih zločinov«. V »Zaprtih v Altoni« Sartre ni obsodil samo nacističnih zločinov, ampak tudi francoske zločine v Alžiriji, katerih dokumente je objavljaj v svoji reviji »Les Temps modernes«, hkrati pa je obsodil tudi nečlovečnost slehernega totalitarizma.

Presenetljivo je, da pri vsem svojem brezkompromisnem stremljenju po absolutnem, strastni želji po uresničujočem dejanju, pri vsem prizadevanju po opredelitvi, po vključitvi v človeško občestvo eksistencialistični junak doživlja človeški polom. Orest kljub svojemu dejanju ne najde prostora med Argožani in mora proč. Hugovo dejanje se sprevrže v jalovo gesto, Goetz ostane sam »s praznim nebom nad glavom«, Franz pa zapade celo v zločin. Razočaranja in bridka spoznanja Sartrovih junakov so nedvomno tudi delež avtorja samega in samo v zvezi z njimi lahko razumemo resignacijo, ki se izraža v zadnji avtobiografski Sartrovi knjigi z naslovom »Besede«, kjer Sartre na koncu tako rekoč zanika direktno družbeno funkcijo literature, njen direktni angažma: »Že kakih deset let sem človek, ki se prebujaj, ozdravljen od dolgotrajne, grenkosladke norosti, ne da bi prišel k sebi, človek, ki se ne more brez smeha spomniti svojih prejšnjih zablod in ki ne ve več, kaj bi počel s svojim življenjem... Dolgo časa sem imel svoje pero za meč: zdaj poznam našo nemoč. Nič zato: pišem, pisal bom knjige, to je potrebno, ker kljub vsemu nečemu služi. Kultura ne reši ničesar in nikogar, ne upravičuje. Je pa človeški proizvod: v njej se človek projicira, se v nji razpoznavaj; to kritično ogledalo kaže njegovo podobo.«

S tem ko smo poskusili prikazati idejni razvoj Sartrove dramatike, pa seveda nismo ničesar povedali o njenih estetskih vrednotah. Vendar ni mogoče zanikati izostrenosti posameznih značajev in njihove človeške prepričljivosti, dialektične izostrenosti, miselne preciznosti in hkrati čustvene napetosti dramskih spopadov, skratka vseh umetniških odlik, ki se zaradi njih Sartrova dramatika kakor tudi Sartrovo pisanje sploh uvršča v svetovno literaturo in ki so temu velikemu avtorju XX. stoletja prinesle najvišje literarno priznanje.

DRAGA AHAČIČ

**Jean Paul Sartre:
HUDIČ IN LJUBI BOG**

Rudi Kosmač in Stane Sever

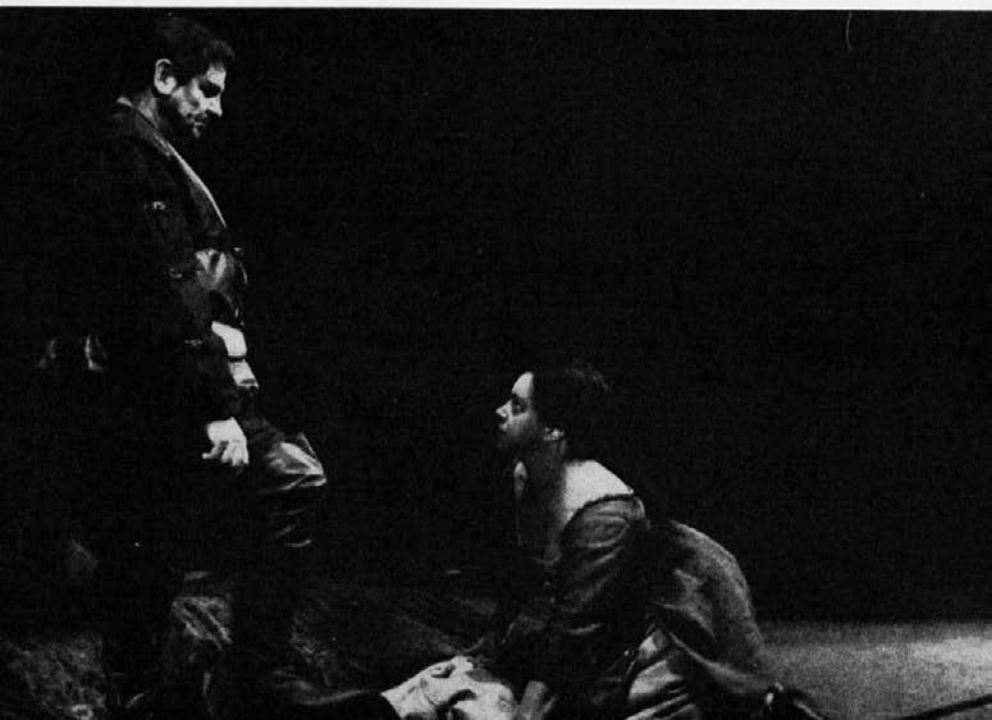
Iva Zupančičeva in Stane Sever

Stane Sever in Lojze Rozman

Stane Sever

Vika Grilova in Stane Sever

ODMEVI Z GOSTOVANJ

BORBA

Beograd, 9. VI. 1965

IMPRESIVNA PREDSTAVA

Gostovanje Slovenskega narodnega gledališča iz Ljubljane v Zagrebškem dramskem gledališču z grotesko Arthurja Kopita »Oh očka, ubogi očka, mama te je obesila v omaro in meni je tako hudo...«. Režiser Zarko Petan, scenograf Janez Lenassi, kostumograf Alenka Bartlova, koreograf Metod Jeras.

Ze sam naslov z dolžino in bizarnostjo napoveduje, da tega dela sodobnega ameriškega dramatika Kopita ne moremo uvrščati v standardno, pretežno realistično dramsko literaturo. Arthur Kopit je ameriška varianta dramskih pisateljev, ki rušijo klasične okvire in ustvarjajo na sceni absurdne odnose med liki in situacijami. To je pravzaprav ionescovsko-beckettovski antiteater, ki po malem izgublja privlačnost za gledališko publiko, čeprav ni mogoče reči, da tudi ta drzna eksperimentalna drama ni dala zanimivega prispevka sodobni dramaturgiji. Obogatila jo je z bujnim fabuliranjem in duhovitim dialogom.

Glavni lik — gospo Rosepettle — je postavil Arthur Kopit v visoko ameriško družbo, ki jo dolgočasje priganja na neprestana potovanja. Vendar z menjavo ambienta ne more pobegniti svoji zastrupljeni duši. Nesrečen zakon, hipertrofirana čud, življenjska praznosta, to je oblikovalo osamljeno gospo srednjih let, ki na rafinirane načine muči svojo okolico (hotelsko osebje, ker večno potuje), a posebno svojega degeneriranega sina, že odraslega fanta, ki ga drži pod težko depresijo strahu. Avtor razvija do abnormalnih mer kaprice te dame, ki vlačí s seboj po hotelih balzamirano truplo svojega pokojnega moža. In od tod ta žalostni naslov »Oh očka, ubogi očka, mama te je obesila v omaro in meni je tako hudo...«. To so pravzaprav besede zastrašenega defektnega sina, ki se s poslednjimi napori umske koncentracije in fizične moči poskuša upreti materinemu mučenju. Ta poskus ga privede do uboja. Toda takrat se osvobodi, skozi vrata zločina stopa v svoje življenje. V tem je tragična poanta Kopitove drame.

Kopitova drama z grotesknimi liki in situacijami je ostra vivisekcija družbe, v kateri — zaradi svojega denarja — morejo eksistirati bizarne osebnosti tako, da svoje abnormalne kaprice in etične perversnosti vsiljujejo svoji okolici in da na ta globoko nehumani način življajo lastne psihično-etične deformiranosti. Na drugi strani pokaže avtor neki vsekakor redek primer, do kakšnih anomalij lahko pride v človeškem bitju, ki ne živi normalnega biološkega življenja; v gospe Rosepettle je ukoreninjena averzija do intimnega odnosa med moškim in žensko.

Ansambel Slovenskega narodnega gledališča je nudil zagrebški publiki impresivno predstavo, v kateri sta briljirala dva člana: znana gledališka in filmska igralka Duša Počkajeva in mladi Vinko Hrastelj. Počkajeva je v vlogi gospe Rosepettle predstavila prefinjeno, v bogati skali izdelano igro z mojstrsko uporabo vseh elementov

igralskega izražanja: glasu, kretenj in mimike. Izredno talentirani Hrastelj je igral prestrašenega, že deformiranega sina Jonatana z neverjetno prepričljivim in slikovitim oblikovanjem depresivnih stanj tega fanta. Režiser Zarko Petan je vnesel v predstavo nekaj uspešnih tehničnih efektov. S kombinacijo avtentičnega glasú in magnetofonskih posnetkov, potem z igro z zvočniki, razmeščenimi na raznih delih gledališkega odra, in je končno z domiselno uporabo velikega zrcala dobila scena še eno obrnjeno dimenzijo adekvatno prismojeni drami Arthurja Kopita. Iva Zupančičeva v dekliski vlogi Rosalie kljub dobri igri ne vzbuja vtisa, da je srečno izbrana za to vlogo. Temni bari tonski glas Janeza Rohačka je prišel do izraza v njegovem kapitanu Roseabovu.

Med kvalitete te umetniško bogate predstave je treba šteti tudi duhovito oblikovane kostume Alenke Bartlove, adekvatne liku ekscentrične gospe Rosepettle.

NASKO FRNDIĆ

TELEGRAM

Zagreb, 18. VI. 1965

KONCERTNA ARIJA ZA DUŠO POČKAJEVO

Gostovanje Drame Slovenskega narodnega gledališča iz Ljubljane v Zagrebškem dramskem gledališču z delom Arthura Kopita »Oh očka, ubogi očka, mama te je obesila v omaro in meni je tako hudo«.

To je bilo gostovanje, ki je sprožilo nešteto vprašanj, primerjav in ugotovitev, ki so odkrile marsikaj tako zunaj kakor znotraj našega zagrebškega okolja. Dobesedno: slovenski umetniki so nas seznanili s trenutno modernim delom (morebiti točneje z nekim pièce en vogue), ki se poleg tega lahko hvali z morda najdaljšim naslovom v zgodovini: »Oh očka, ubogi očka, mama te je obesila v omaro in meni je tako hudo«. Že sam naslov, blizek gledališču absurda in eklatantno nabit z nevrotičnostjo, je moral nekako orientirati publiko in prispevati k temu, da so gledališče napolnili povečini gledališki ljudje. Kje so tisti dnevi reprezentativnih gostovanj slovenskega gledališča, ko »Veliko kazalište« ni zmoglo dovolj vstopnic za vse, ki so hoteli videti Staneta Severja v Cankarjevih »Hlapcih« ali lucidnega Slavka Jana kot Čackega v komediji Gribojedova. Ta uspeh — gostovanje je bilo dogodek sezone — je zatemnila kakšno leto pozneje obupna praznina v avditoriju istega »Velikega kazališta«, ko so prišli Slovenci s svojo verzijo Krleževega »Vučjaka« (ki je bila v igralskem dosežku zrelejša in močnejša od zagrebške). Od takrat so se pota razcepila in Zagreb je izgubil spred oči gledališka dogajanja bratskega mesta, ki je oddaljeno eno uro vožnje z dobrim avtomobilom; tako se je zdaj tudi lahko primerilo, da je marsikateri gledališki obiskovalec, ki slučajno ni imel prilike videti Hladnikovega filma »Ples v dežju«, o katerem so mnogo razpravljali, naenkrat začuden obstal pred igralsko osebnostjo neke Duše Počkajeve, se očaran utopil v moderni teater njene igre, medtem ko se na velikem odru še vedno dogajajo podedovani anahro-

nizmi nekega zagrebškega »Prekletstva«. Z Dušo Počkajevo in z vsem, kar se dogaja okoli nje, z asociacijami naše verzije modernega gledališča, se je s predstavo tega gostovanja odprl pred nami širok prepad že leta latentnega zagrebškega gledališkega problema, točneje neke gledališke situacije, ki jo drže na površini samo nekatere vse bolj redke ploške urezane po pravi meri...

V avditoriju Zagrebškega dramskega kazališta se je znašlo tudi nekoliko starejših ljudi, očitno članov »Slovenskega doma«, ki so prišli, da bi pozdravili slovenske umetnike in vsekakor da bi slišali svojo domačo govorico z gledališkega odra. Morali so biti zelo zbegani zaradi dela, polnega prostaških besed, bizarnosti in nejasnosti, v katerem se razgaljajo strasti do brezumne ekstaze in se šoki kopicijo do tistega absurdnega prizora, ko balzamirani oči, obešen v materini omari nad zglavjem njene postelje, pade iz omare na sinov prvi erotični objem v življenju. Ob tem delu Arthurja Kopita so pisali o gledališču absurda in o ničevosti bizarne teme, o tem, da je delo slabo in zakaj da bi šli s tem gostovat v drugo mesto. Negodovali so upravičeno — kajti, kaj naj nam bo tak teater? To ni naš teater, teater našega okolja in naše problematike. Kje so nam blizki in razumljivi problemi, kje kakšna, pa čeprav minimalna teaterska etika?

Vse to je točno. A vendar se v tem, ne toliko teatru absurd, kolikor v izrazitem teatru nevroz, odkrivajo mnoge življenjske resnice in predstavljajo — morda predvsem — možnosti lažiranja z reproduktivnim znanjem. In morda je vsa predstava (in tudi celo I. dejanje) dobila prvokrat smisel šele v drugem dejanju, v velikem monologu gospe Rosepettle, pri katerem je gotovo nepotrebna scenska navzočnost skazene praznote kapitana Roseabova. V tem monologu se, poleg njegove bizarne obarvanosti z umorom in balzamiranjem soproga in prisotnosti tega slabo balzamiranega trupla v omari spalnice gospe Rosepettle (po tej spalnici je — dokler ni za to izvedel — kapitan Roseabov hrepenel kot za razodetjem življenjske slasti) naenkrat začnejo odkrivati povsem drugačna in mnogo globlja dogajanja neke s sodobnimi nevrozami nabite eksistence — tudi poleg tega, da je ta eksistenca ovita v broadwayski staniol drobnih absurdov in legendarnih ambientov milijonarskih hotelov. In ves ta prizor je bil briljantna arija velike umetnice Duše Počkajeve. Arija, ki je imela svojo predigro že v prvem dejanju z dialogi glede postrežbe, svoj furioso ob spopadu z Rosalie v finalu prvega dejanja, je v svojem glavnem teku razgrnila pred nami vse velikanske možnosti nekega modificiranega, izredno kompleksnega in mnogovrstnega — vsekakor sodobnega — gledališkega izraza (takšnega izraza si preprosto ne moremo zamisliti s klasičnimi gledališkimi teksti, a začel se je razvijati šele z izrazitimi možnostimi velikega ruskega realističnega gledališča). Duša Počkajeva je bila tu neprekosljiv mojster, solist najvišje stopnje, igralka frapantne tehnike govora, mimike in premikanja, dovolj vživljena v lik, a vendar distancirana z nekim modernim občutkom za igro. Gledavca je prizadela ne v njegovi emociji marveč v njegovi zavesti.

V kontrapunktu takšne reproduktivne blesteče točke je naenkrat dobila smisel tudi prividna absurdnost stranskega dogajanja, izstopil je naenkrat pomen in lik globoko potisnjene psihe mladega Jonatana (prav tako obremenjenega z vsemi prej omenjenimi broadwayskimi rekviziti), ki ga je izredno igral Vinko Hrastelj. V kontrapunktu tem nevrotičnim psiham je dobila globlji smisel tudi erotična ekstaza pred-

stavljena s pojavom in žrtvijo Rosalie, ki jo je z zrelim igralskim izrazom ostvarila Iva Zupančičeva.

Vendar je pa povsem gotovo, da bi delo brez take reproduktivne dovršenosti učinkovalo docela absurdno. Zato pripadajo nadaljne pohvale predvsem odlično tekočemu prevodu (Marija Lužnikova), izvrstni dikciji ter miselni interpretaciji in sploh režiji Zarka Petana, ki je iznajdljivo znala rešiti šibkosti teksta in z domišljijo dograditi oziroma izpopolniti karakter dela — tu seveda prvenstveno mislim na trik z zrcalom, ki v neki povsem novi projekciji podčrtava agoničnost dramskega finala (odlično sodelovanje scenografa Janeza Lenassija in kostumografa Alenke Bartlove). Po tem finalu pride še kratka koda velike koncertne arije: »Kaj vse to pomeni...« — brez odgovora, ker tak teater odgovora pravzaprav tudi ne išče. In burni aplavzi neki veliki eklatantno prisotni umetnosti dragih gostov.

NENAD TURKALJ

GLAS SLAVONIJE

Osijek, 13. VI. 1965

USPELO GOSTOVANJE LJUBLJANSKE DRAME

V okviru izmenjalnega gostovanja med Zagrebškim dramskim kazalištem in Dramo Slovenskega narodnega gledališča iz Ljubljane je nastopila slovenska Drama 5. junija v Zagrebu z dramo Američana Arthurja Kopita »Oh očka, ubogi očka...«. V želji, da obogatijo svoj repertoar s sodobnimi, modernejšimi gledališkimi teksti, so segla mnoga jugoslovanska gledališča tudi po najmodernejših, za nas ne navadnih delih. Tudi ZDK bo gostovalo v Ljubljani z dvema enodejanskama Harolda Pinterja.

Kopitova drama opisuje ekstravagantno, a hkrati tudi ekscentrično egoistično damo iz visoke kapitalistične družbe današnjega zapadnega sveta. Ta dama, gospa Rosepettle, potuje s svojim sinom Jonatanom in konserviranim truplom svojega pokojnega moža po elitnih hotelih. Obvarovati hoče svojega sina pred slabimi vplivi »pokvarjenega zunanjega sveta«. Ne dovoljuje mu nikakega stika z ljudmi, toda doseže ravno nasprotno. V njeni odsotnosti zadavi Jonatan dekle Rosalie. Dejanja torej ni mnogo, je pa mnogo aluzij na sodobne probleme današnjega človeka na zapadu in po svetu sploh. Kopitovo dramo je zelo dinamično, duhovito, in brez kakšnih zastojev odlično režiral Zarko Petan, znan tudi kot filmski režiser. Tekst je prevedla Marija Lužnikova, ki se ji je posrečilo ohraniti besedne igre originala. Danes že priznani ansambel ljubljanske Drame je ozivil Kopitov tekst do poslednje finese. V prvi vrsti je treba pohvaliti Dušo Počkajevu, ki ji je v gospe Rosepettle uspelo predstaviti psihološko komplicirano damo mondene družbe. Prav tako odlični so bili mladi član Drame Vinko Hrastelj kot jecljavi in nerodni Jonatan, Iva Zupančičeva kot Rosalie in Janez Rohaček v vlogi prestrašenega postarnega kavalirja kapitana. Škoda je samo, ker ZDK ni poskrbelo, da bi v svojem programu v hrvatskem jeziku seznanilo gledavce s problematiko drame in s koncepti režiserja Zarka Petana. Čeprav je večina publike malo poznala slovenski jezik, je ta predstava dokazala, da so taka medsebojna gostovanja hrvatskih in slovenskih gledališč ne samo mogoča, ampak da lahko obrodijo bogate izkušnje z medsebojnim spoznavanjem.

B. ŽGANJER

GOSTOVANJE DRAME SNG NA ODRU ZDK
BRAVUROZNA IGRA
KOPITOVA BULVARSKA FARSA V IZVRSTNI IZVEDBI

Ko je bila v pretekli ali predpretekli sezoni v zibelki gledališča absurda, v Parizu, prvič izvedena Kopitova farsa »Oh očka, ubogi očka...« je neki kritik ugotovil, da je to »jankijeovski absurd za bulvarско publiko.«

Čeprav je na newyorški praiizvedbi 1962. temu tekstu dvajsetletnega avtorja, ki je dal svojemu prvencu maratonski naslov »Oh očka, ubogi očka, mama te je obesila v omaro in meni je tako hudo« uspelo šokirati publiko, je bil to vendarle samo površen učinek, ker gre gotovo za delo, ki povsem ceneno uporablja pridobitve Ionescovega gledališča, degradiranega na blišč burkaških presenečenj na lovu za atrakcijo in noviteto.

Vse, kar lahko doseže ta morbidna bizarnost nekega prenasičenega sveta in umetnosti, ki ne veruje več niti sama sebi, je skrajno površna, prazna zabava. V izvedbi ljubljanskega režiserja Zarka Petana, obogateni z bravurozno gledališko igro in opremljeni z izvrstno scenografijo (Janez Lenassi) in kostumografijo (Alenka Bartlova), je bila skrajna meja te zabavnosti v polni meri tudi dosežena. Režiserjeva bitna zasluga je, ker je ni poskušal preseči, ker je točno občutil meje teksta ter ga ni vzel preveč zares in je razvil predstavo v vsečen vrtinec norčavosti efektno izdelan v vseh svojih komponentah. Luknje v tekstu je sijajno nadomestila glasba, a zaključno sceno med Jonatanom in Rosalie je rešila izvrstna mizanscenska domislica s poševnim ogledalom, ki naj zrcali bizarno erotično ekstazo kot sliko razkošnih barv, za katero je to edini mogoči izraz.

To, kar je najbolj navdušilo publiko, ki se je zelo številno odzvala ljubljanskemu gostovanju, je bila umetniška igra, kakršno imamo malokdaj priliko videti. DUŠA POČKAJEVA kot gospa Rosepettle v razkošni igri šarma in neodgovorne zlobe, mladi VINKO HRASTELJ, kot njen feminilni sin Jonatan, zbezan, prestrašen, komičen kontrast materini arogantnosti, IVA ZUPANČIČEVA z izredno sugestivnostjo v izrazu strasti, JANEZ ROHAČEK kot smešno demodirani ljubimec v valčkovem taktu — so nudili tako zapeljivo igro dovršeno v vsakem koraku in akcentu, da jo je publika pozdravila z naravnost frenetičnim aplavzom.

ZDK bo vrnilo to gostovanje s predstavo Pinterjevih enodejank v Ljubljani. To bo kot »milo za drago« prav tako modna, a manj zabavna predstava. Škoda, da gostovanja med Zagrebom in Ljubljano niso pogostejša in da se Drama SNG v tej sezoni ni predstavila tudi s kakšno bolj ambiciozno stvaritvijo, kakršno ima nedvomno v svojem repertoarju.

M. GRGIČEVIĆ

ZDK — Zagrebačko dramsko kazalište.

Predstava v čast kongresa dramskih umetnikov Jugoslavije

MODERNI IZRAZ ANTIKE

Gostovanje Slovenskega narodnega gledališča iz Ljubljane.

Štefka Drolčeva nas je v naslovni vlogi Evripidove »Medeje« na vdušila s tragično poglobljeno, močno, avtentično, sodobno in celovito interpretacijo.

Lik Medeje je vsekakor najbolj tragičen ženski lik antične tragedije. Ta, do blaznosti strastna barbarka ne more odpustiti ljubljenu možu, ker jo je zamenjal za drugo. Neskončna ljubezen preraste v divje sovraštvo in v željo po maščevanju. Zastrupi svojo teknico in stori najgnusnejši zločin — umori svoja otroka.

Protagonistka je komorno, toda toliko iskreneje z minucioznim niansiranjem igralskega izraza ostvarila na odru razburkane strasti ljubezni in maščevalnosti poleg ponavljajočih se ginljivih pasaž materinske ljubezni, ne da bi enkrat samkrat zašla v patetičnost.

Studiozno izdelana režija Andreja Hienga z modernim prijemom približuje sodobnemu gledalcu to antično tragedijo, izogibajoč se vseh elementov »klasične patetičnosti«, ki so pogosti spremljevalci antičnih tekstov na naših odrih. Nevtralni odrski prostor je funkcionalno izkoriščen z uspelo stilizacijo gibanj in premikov koristk in ostalih igralcev. Zvočna prostornost odra je obogatena z nevsiljivo uporabljnimi izvencenskim zvočnimi efekti. Režija uspešno bogati Medejeine monologe s tem, da vključuje vse prisotne v enotno sodelovanje. Prav tako so zelo umerjeno in okusno izdelani najbolj pretresljivi prizori.

V ostalih ženskih vlogah sta se odlikovali Vika Grilova (Voditeljica zbora) in Angelca Hlebčetova (Dojilja). Polde Bibič (Jazon) je impulzivno kreiral antičnega, nasproti ženskam brezskropuloznega, moškega. Ostale vloge so uspešno interpretirali Janez Albreht (Kreont) Jože Zupan (Egej), Rudi Kosmač (Vzgojitelj) in posebno Danilo Benedičič (Sel).

Ženski zbor je z uspešnimi glasovnimi gradacijami antičnega verza dajal predstavi poseben čar.

Abstraktne nepoudarjene kolorirane ploskve scenografa Svete Jovanovića so učinkovale vsiljivo in nepotrebno razbijale enotnost scenškega prostora obdanega z zastori. Scenska glasba Marijana Vodopivca je diskretno in vsebinsko polno spopolnjevala doživetje in prav tako okusno stilizirani kostumi Mije Jarčeve.

Z izvedbo Evripidove »Medeje« nam je Drama Slovenskega narodnega gledališča nudila zares dragoceno doživetje antične tragedije v sodobni obleki.

F. BARAS

Prevedel: SAVO KLEMENČIČ

IVAN CANKAR

POHUJŠANJE V DOLINI ŠENTFLORJANSKI

Farsa v treh aktih

Režiser: MILE KORUN

Glasbeno vodstvo: BRANE DEMŠAR

Scena in kostumi: MELITA VOVKOVA, UROŠ VAGAJA
in MILE KORUN

Osebe:

(premierska zasedba)

Krištof Kobar, imenovan Peter	POLDE BIBIČ
Jacinta	MOJCA RIBIČEVA
Župan	STANE SEVER
Županja	IVANKA MEŽANOVA
Dacar	BERT SOTLAR
Dacarka	MIHAELA NOVAKOVA
Ekspeditorica	MILA KAČICEVA
Učitelj Šviligoj	JURIJ SOUČEK
Notar	RUDI KOSMAČ
Štacunar	FRANCE PRESETNIK
Štacunarka	ANGELCA HLEBCETOVA
Cerkovnik	MAKS BAJC
Debeli človek	VINKO HRASTELJ
Popotnik	JOŽE MRAZ
Zlodej	LOJZE ROZMAN

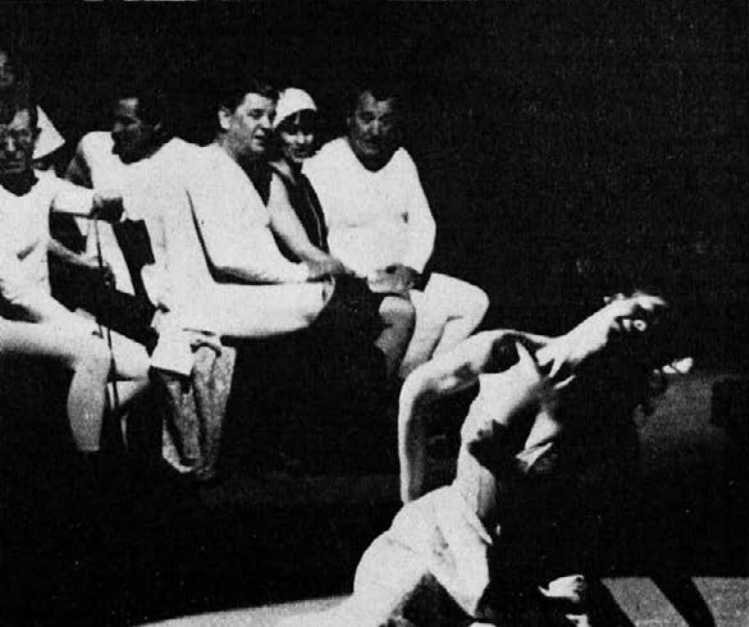
Preštnik, Bajc, Kosmač,
Hlebcetova, Kačičeva, Sever,
Mežanova, Souček

M. Ribičeva in B. Sotlar

M. Ribičeva,
P. Bibič
in L. Rozman

Ribičeva,
Souček,
Sotlar,
Sever,
Mežanova,
Presetnik

WILLIAM GIBSON

DVA NA GUGALNICI

(Two for the Scesaw)

Prevedla MARIJA LUŽNIKOVA

Režiser: ŽARKO PETAN

Kostumograf: ANJA DOLENČEVA

Scenograf: inž. arh. NIKO MATUL

Lektor: MIRKO MAHNIČ

Osebe:

(premierska zasedba)

Gittel Mosca MARIJA BENKOVA
Jerry Ryan BORIS KRALJ

Marija Benkova in Boris Kralj

STATISTIČNI PREGLED DELA

Avtor Prevajalec	Delo	Režiser Asistent režije	Scenograf Kostumograf	Glasba Razsvetljava	Razni sodelavci
1. E. Albee M. Golobova	KDO SE BOJI VIRGINIJE WOOLF	M. Korun —	U. Vagaja A. Bartlova	— L. Vene S. Duh	M. Križajeva (lektor)
2. J. Kesselring H. Grün	ARZENIK IN STARE ČIPKE	Z. Petan —	V. Rijavec M. Jarčeva	— L. Vene L. Hudnik	M. Mahnič (lektor)
3. A. Adamov C. Kosmač	POMLAD 71	B. Stupica J. Povše	B. Stupica A. Dolenčeva	J. Viener L. Vene S. Duh	M. Križajeva (lektor)
4. A. Wesker M. Golobova	KORENINE	M. Herzog —	U. Vagaja A. Dolenčeva	L. Lebič L. Vene V. Skrabanja	M. Križajeva (lektor)
5. S. Ambrogi N. Košir	BIROZAVRI	J. Babič —	V. Molka A. Dolenčeva	— L. Vene L. Hudnik	M. Mahnič (lektor)
6. Euripides F. Bradač	MEDEIA	A. Hieng D. Mlakar	S. Jovanović M. Jarčeva	M. Vodopivec L. Vene S. Duh	A. Hieng (lektor)
7. Aristofanes M. Tavčar	ZENSKÉ V LJUDSKI SKUPŠČINI	V. Molka —	S. Jovanović M. Jarčeva	M. Vodopivec L. Vene S. Duh	M. Mahnič (lektor) M. Jeras (koreograf)
8. A. Miller J. Moder	PO PADCU	S. Jan K. Ačimović	V. Rijavec M. Jarčeva	D. Božič L. Vene L. Hudnik	M. Mahnič (lektor)
9. M. Zupančič	DOLINA NEŠTETIH RADOSTI	F. Jamnik D. Jovanović	S. Jovanović A. Bartlova	— L. Vene S. Duh	F. Jamnik (lektor)
10. M. Križlja J. Vidmar	V AGONJI	F. Jamnik —	V. Rijavec M. Jarčeva	— L. Vene L. Hudnik	
11. Kafka-Gide- Barrault D. Fleretova- J. Udovič	PROCES	B. Barano- vičeva —	M. Vogel- nikova M. Vogel- nikova	I. Štuhec L. Vene S. Duh	M. Mahnič (lektor)
12. A. Kopit M. Lužnikova	OH OCKA, UBOGI OCKA ...	Z. Petan —	J. Lenassi A. Bartlova	— L. Vene L. Hudnik	M. Mahnič (lektor) M. Jeras (koreograf)
13. I. Cankar	POHUJSANJE V DOLINI SENTFLORJANSKI	M. Korun J. Povše	M. Vovkova U. Vagaja M. Korun	— L. Vene L. Hudnik	M. Jeras (koreograf)
14. W. Gibson M. Lužnikova	DVA NA GUGALNICI	Z. Petan —	N. Matul A. Dolenčeva	— L. Vene D. Arsenov	M. Mahnič (lektor)

* Pri številu predstav je všteti tudi TV prenos »Birozavrove«, medtem ko podatki o obisku upoštevajo le gledalce pri predstavah v gledališču.

** Všteti je tudi TV prenos »Medele«; za obisk velja isto kot zgoraj. Pri iskanju povprečka o obisku je torej računati le na 316 predstav Drame SNG.

DRAME SNG V SEZONI 1964—65

Datum prve premiera	uprizoritve na novo ponovitev	Stevilo predstav	Abonma (obisk)	Izven in zaklj. v Ljubljani (obisk)	Gosto- vanja (obisk)	Skupni obisk
	3. X. 1964	28	4.729	3.314	3.904	11.947
	5. X. 1964	18	7.498	1.128		8.626
9. X. 1964		26	8.945	1.180		10.125
15. X. 1964		38	12.712	2.102	109	14.923
31. X. 1964		34÷	11.702	1.516		13.218
	11. XII. 1964	45**	13.038	3.895	1.401	18.334
11. XII. 1964		(20)*÷* 1	(4.237) 296	(2.484) 104		(6.721) 373
4. II. 1965		30	6.001	6.537	500	13.038
18. II. 1965		29	8.784	1.361	1.550	11.695
	4. III. 1965	13	4.066	729	780	5.575
8. IV. 1965		15	3.709	921		4.630
11. IV. 1965		16		2.291	186	2.477
	15. V. 1965	21	5.523	3.214		8.737
9. VI. 1965		4		419		419
Skupaj		318 (20)	86.976 (4.237)	28.711 (2.484)	8.430	124.117 (6.721)

** Aristofanove »Ženske v ljudski skupščini« so bile dvajsetkrat uprizorjene skupno z »Medeio«, enkrat pa v okviru samostojnega večera. Pri seštevkju vseh predstav, ki do-
sega število 318, je upoštevan le samostojni večer Aristofana. Isto velja za obisk.

Od 318 predstav v sezoni 1964-65 je Drama SNG odigrala 113 predstav za 14 rednih abonmajev (PP, A, B, C, D, E, F, G, H, K, S, U, Popoldanski, Nedeljski popoldanski — vsi navedeni abonmaji so imeli po osem predstav — »Pomlad 71«, »Korenine«, »Birozavri«, »Medeia« in »Zenske v ljudski skupščini« — abonma C je Evripida in Aristofana dobil v dveh deljenih večerih — »Po padcu«, »Dolina nešteti radosti«, »Proces«, »Pohujšanje v dolini šentflorjanski«) — 34 predstav za 7 dijaških popoldanskih abonmajev (Dijaški 1 — 4 popoldanski, STG, NM 1, NM 2 — štirje s po šestimi predstavami, eden s štirimi in dva s po tremi, izbranimi med deli »Arzenik in stare čipke« — 4, »Pomlad 71« — 2, »Korenine« — 6, »Birozavri« — 4, »Medeia« — 7, »Po padcu« — 1, »Dolina nešteti radosti« — 5, »V agoniji« — 1, »Pohujšanje v dolini šentflorjanski« — 4) — 50 predstav za 8 dijaških večernih abonmajev (Dijaški 5 — 12 večerni — sedem s po šestimi predstavami, eden z osmimi, izbranimi med deli »Kdo se boji Virginije Woolf« — 8, »Arzenik in stare čipke« — 8, »Pomlad 71« — 4, »Korenine« — 8, »Birozavri« — 8, »Medeia« — 8, »Dolina nešteti radosti« — 1, »V agoniji« — 5) — 22 predstav za 3 abonmaje TS (dvakrat po osem, enkrat po šest predstav, izbranih med deli »Kdo se boji Virginije Woolf« — 2, »Arzenik in stare čipke« — 2, »Pomlad 71« — 3, »Korenine« — 3, »Birozavri« — 3, »Medeia« — 3, »Po padcu« — 2, »Dolina nešteti radosti« — 3, »V agoniji« — 1) — 16 predstav za 2 abonmaja ZSJ (po osem predstav — »Arzenik in stare čipke«, »Pomlad 71«, »Korenine«, »Birozavri«, »Medeia« in »Zenske v ljudski skupščini«, »Po padcu«, »Dolina nešteti radosti«, »V agoniji«) — 3 organizirane oz. zaključene predstave — 58 »izven« predstav v Ljubljani (39 v dramski hiši in 19 v Viteški dvorani Križank v okviru odra Male drame) ter 20 na gostovanjih — 2 predstavi je prenašala RTV Ljubljana.

Igralno obdobje Drame SNG v sezoni 1964-65 je trajalo od 3. oktobra 1964 (predsezona) do otvoritvene predstave sezone 9. oktobra 1964 (»Pomlad 71«) in do zaključne predstave 5. julija 1965 (»Medeia«).

V sezoni 1964-65 Drama SNG ni uprizorila nobene mladinske igre.

Število 318 predstav v eni sezoni je doslej najvišje v vsem času obstoja Drame SNG.

ORGANIZIRANE OZ. ZAKLJUČENE PREDSTAVE (3)

Korenine (1)

13. aprila 1965 — Za Tehnični šolski center ISKRA iz Kranja

Medeia (2)

18. januarja 1965 — Za ljubljanski Center strokovnih šol

18. februarja 1965 — Za Gimnazijo Postojna in druge šole

»IZVEN« v LJUBLJANI (58)

Kdo se boji Virginije Woolf	9	Dolina nešteti radosti	1
Arzenik in stare čipke	2	V agoniji	2
Pomlad 71	1	Proces	1
Korenine	3	Oh, očka, ubogi očka ...	15 **
Birozavri	2	Pohujšanje v dolini šentflorjanski	3
Medeia — Zenske v ljudski skupščini	5	Dva na gugalnici	4 **
Po padcu	10		

*, ** Predstavi »Oh očka, ubogi očka ...« in »Dva na gugalnici« sta bili uprizorjeni v Viteški dvorani Križank v okviru odra Male drame in igrani samo »izven« abonmaja.

GOSTOVANJA (20)

Kdo se boji Virginije Woolf (9)

9. jan. 1965 — Nova Gorica

15. feb. 1965 — Novo mesto

20. feb. 1965 — Trst

21. feb. 1965 — Trst

11. mar. 1965 — Trbovlje (dvakrat)

17. maja 1965 — Postojna

12. jun. 1965 — Idrija

16. jun. 1965 — Piran

Korenine (1)

6. jun. 1965 — Zadvar

Medeia (3)

8. mar. 1965 — Študentsko naselje

19. jun. 1965 — Kostanjevica na Krki (VI. Dolenjski kulturni festival)

5. jul. 1965 — Split (V. Kongres Zveze dramskih umetnikov Jugoslavije)

Po padcu (1)

26. jun. 1965 — Postojna

Dolina nešteti radosti (3)

18. apr. 1965 — Novi Sad (Sterijino pozorje)
8. maja 1965 — Radovljica
20. jun. 1965 — Ribnica na Dolenjskem

V agoniji (2)

26. apr. 1965 — Novo mesto (dvakrat)

Oh očka, ubogi očka . . . (1)

5. jun. 1965 — Zagreb (Zagrebačko dramsko kazalište)

PRENOSI RTV (2)

- Medeia — posneto 19. feb. 1965 — emitirano 18. mar. 1965
Birozavri — posneto 4. apr. 1965 — emitirano 8. apr. 1965

TUJE PRIREDITVE V DRAMI (18)

V sezoni 1964-65 so v dramski hiši gostovale naslednje skupine:

- Teatr Wspólczesny iz Warszawy (Aleksander Fredro: Preužitek) 26. okt. 1964 in 27. okt. 1964 (Slawomir Mrozek: Carobna noč, Zabava);
- Amatersko gledališče »Toneta Cufarja« z Jesenic (F. G. Lorca: Dom Bernarde Albe) 21. nov. 1964;
- Društvo slovenskih književnikov (Recital slovenske proze) 6. dec. 1964 in 9. maja 1965 (Literarni večer ob dvajsetletnici osvoboditve);
- Narodno pozorišče iz Sarajeva (Nušić: Protekcija) 27. dec. 1964;
- Pionirski dom in Osn. šola »Borisa Kidriča« iz Ljubljane (Benjamin Britten: Uprizorili bomo opero) 12. apr. 1965;
- Slovensko ljudsko gledališče iz Celja (Shakespeare: Vihar) 18. apr. 1965;
- Slovenské národné divadlo iz Bratislave (Peter Karvaš: Antigona in oni drugi) 30. maja 1965, (Goldoni: Pahljača) 31. maja 1965, (Edward Albee: Kdo se boji Virginije Woolf) 1. jun. 1965;
- Zagrebačko dramsko kazalište iz Zagreba (Harold Pinter: Kolekcija, Ljubimec) 12. jun. 1965;
- Jugoslovensko dramsko pozorišče iz Beograda (Vladimir Bulatović-Vib: Budilnik, Georg Büchner: Dantonova smrt) — oboje 14. jun. 1965 — (Krlježa: Na robu pameti) 15. jun. 1965 in 16. jun. 1965 (Bernard Shaw: Nikoli ne več!);
- Akademija za gledališče, radio, film in televizijo iz Ljubljane (Jean Cocteau: Peklenski stroj) 28. jun. in 1. jul. 1965.

V DRAMI SNG JE BILO V SEZONI 1964-65 NA SPOREDU 318 DOMAČIH IN 18 TUJIH PREDSTAV — SKUPNO 336 PRIREDITEV.

IGRALSKI NASTOPI CLANSTVA DRAME SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALISCA V SEZONI 1964—1965

I G R A L C I :

1. ALBREHT JANEZ

Pomlad 71	Jules Vallès	26
Birozavri	Svetnik Massara	34
Medeia	Kreon	45
Dolina nešteti radosti	Osusek	29
Proces	Sodni sluga, Duhovnik	15
		<hr/>
		149

2. BENEDIČIĆ DANILO

Kdo se boji Virginije Woolf	Nick	28
Pomlad 71	Charlot	26
Birozavri	Računovodja Terenzi	34
Medeia	Sel	29
Po padcu	Lou	30
Proces	Josef K.	15
		<hr/>
		162

3. BENEDIČIĆ MARJAN (tudi vodja predstav)

Arzenik in stare čipke	Stražnik Brophy	18
Pomlad 71	Prvi vojak narodne garde	26
Korenine	Poštar	36
		<hr/>
		80

	4. BIBIĆ POLDE	
Pomlad 71	Garibaldinec	26
Birozavri	Martini	34
Medela	Jason	45
Dolina nešteti radosti	Osredkar	29
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Krištof Kobar	21
		<hr/> 155
	5. CESNIK STANE	
Pomlad 71	Novinar Beaubourg	26
	Vikont de Pène (vsk.)	(1)
Birozavri	Sluga	34
Proces	Rabelj, Čakajoči, Eksekutor	14
		<hr/> 74
	6. DRENOVEC LOJZE (honorarni sodelavec)	
Pomlad 71	Vikont de Molinet	26
	7. FURLJAN MAKS (honorarni sodelavec)	
Arzenik in stare čipke	Mr. Witherspoon	16
Pomlad 71	Martin Bernard	26
		<hr/> 42
	8. HLASTEC MARJAN (v JLA)	
	9. HOČEVAR JANEZ (honorarni sodelavec — v JLA)	
	10. HOMAR TONE	
Arzenik in stare čipke	Stražnik O'Hara (vsk.)	18
Pomlad 71	Pomirjevalec	26
Proces	Pojasnjevalec, Preiskovalni sodnik	15
		<hr/> 59
	11. HRASTELJ VINKO (honorarni sodelavec)	
Pomlad 71	Julot	26
Po padcu	Fant	30
Oh očka, ubogi očka . . .	Jonatan	16
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Debeli človek	16
		<hr/> 88
	12. JERMAN IVAN (honorarni sodelavec)	
Arzenik in stare čipke	Prečastiti dr. Harper	18
Pomlad 71	Léon Oudet	26
Korenine	Upravitelj Healey	38
Proces	Stric, Gospod	15
		<hr/> 97
	13. KOSMAČ RUDI	
Pomlad 71	Oče Villedieu	26
Birozavri	Zdravnik	34
Medela	Vzgojitelj	45
Dolina nešteti radosti	Peter	29
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Notar	21
		<hr/> 155
	14. KOVIČ PAVLE (honorarni sodelavec)	
Arzenik in stare čipke	Mr. Gibbs	18
Pomlad 71	Vikont de Pène	25
Proces	Tovarnar — klient	15
		<hr/> 58
	15. KRALJ BORIS	
Po padcu	Quentin	30
Proces	Nadzornik, Odvetnik, Eksekutor	15
Dva na gugalnici	Jerry Ryan	4
		<hr/> 49
	16. KURENT ANDREJ	
Pomlad 71	Henri Lagarde	26
Birozavri	Načelnik personalne službe	34
Po padcu	Dan	30
V agoniji	Dr. Ivan pl. Križovec	13
Proces	Titorelli	15
		<hr/> 118

17. MIKLAVC BRANKO

Pomlad 71	Gospod Thiers	26
Birozavri	Fisichella	34
Proces	Stražnik Franz, Block	15
		<hr/>
		75

18. MUCK KRISTIJAN (honorarni sodelavec)

Arzenik in stare čipke	Stražnik Klein	17
Pomlad 71	Kurir Dudule	26
Po padcu	Moški	30
Proces	Rabelj, Čakajoči, Eksekutor (vsk.)	1
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Debeli človek (vsk.)	5
		<hr/>
		79

19. PODGORSEK VINKO (tudi vodja predstav)

Arzenik in stare čipke	Stražnik Klein (vsk.)	1
Pomlad 71	Stari uradnik	26
Birozavri	Tajnik načelnika personale	34
V agoniji	Gluhonemi berač	13
		<hr/>
		74

20. PRESETNIK FRANCE

Arzenik in stare čipke	Mr. Witherspoon (vsk.)	2
Pomlad 71	Bismarck	26
Korenine	Stan Mann	38
Ženske v ljudski skupščini	Sosed	21
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Stacunar	21
		<hr/>
		108

21. RANER ALI

Arzenik in stare čipke	Mortimer Brewster	18
Pomlad 71	Riri	26
Ženske v ljudski skupščini	Mladenič	21
Proces	Ravnatelj namestnik	15
		<hr/>
		80

22. ROHACEK JANEZ

Arzenik in stare čipke	Dr. Einstein	18
Pomlad 71	Zapeljani delavec	26
Korenine	Jimmy Beales	38
Ženske v ljudski skupščini	Hremes	21
Dolina neštetih radosti	Svigavec	29
Oh očka, ubogi očka . . .	Kapitan Roseabove	16
		<hr/>
		148

23. ROZMAN LOJZE

Arzenik in stare čipke	Jonathan Brewster	18
Pomlad 71	Pierre Fournier	26
Dolina neštetih radosti	Govorancar	29
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Zlodej	21
		<hr/>
		94

24. SEVER STANE

Pomlad 71	Tonton	26
V agoniji	Baron Lenbach	13
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Zupan	21
		<hr/>
		60

25. SLODNJAK TONE (v JLA)

26. SOTLAR BERT

Pomlad 71	Robert Oudet	26
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Dacar	21
		<hr/>
		47

27. SOUCEK JURIJ

Kdo se boji Virginije Woolf	George	28
Pomlad 71	Anatole de Courmont	26
Birozavri	Načelnik oddelka dr. Altamura	34
Po padcu	Mickey	30
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Učitelj Šviligoj	21
		<hr/>
		139

28. SKEDL DUSAN (tudi tajnik Drame)

Arzenik in stare čipke	Poročnik Rooney	18
Pomlad 71	Stražnik Herkul	26
	Ranvierjev glas	(11)
Korenine	Frankie Bryant	38
Zenske v ljudski skupščini	Meščan	21
Proces	Wilhelm, Klient, Stražnik	15
		<hr/> 118

29. TREFALT MITO (honorarni sodelavec)

Pomlad 71	Louis Lavigne	26
Medeia	Sel (vsk.)	16
Po padcu	Fant	30
	Predsednik (vsk.)	(5)
Proces	Student, Sodnijski uradnik	15
		<hr/> 87

30. VALIČ ALEKSANDER

Arzenik in stare čipke	Teddy Brewster	18
Pomlad 71	Péchetau	26
Zenske v ljudski skupščini	Blepiros	21
Dolina nešetih radosti	Andrej	29
		<hr/> 94

31. ZUPAN JOŽE (honorarni sodelavec)

Korenine	Oče Bryant	38
Medeia	Aigeus	45
Po padcu	Ike	30
		<hr/> 113

I G R A L K E :

1. MARIJA BENKOVA

Kdo se boji Virginije Woolf	Honey	28
Arzenik in stare čipke	Elaine Harper	18
Pomlad 71	Polja Krikovskaja (vsk.)	1
Zenske v ljudski skupščini	Služkinja	21
	Voditeljica zbora (vsk.)	(18)
Po padcu	Holga	30
Proces	Dekle, Gospa	15
Dva na gugalnici	Gittel Mosca	4
		<hr/> 117

2. STEFKA DROLCEVA

Pomlad 71	Komuna	26
Birozavri	Strojepisica	34
Medeia	Medeia	45
Proces	Gospodična Bürstner	15
		<hr/> 120

3. HELENA ERJAVCEVA

Pomlad 71	Jeanne-Marie	19
Korenine	Pearl Bryant	24
Zenske v ljudski skupščini	Voditeljica zbora	3
		<hr/> 46

4. SLAVKA GLAVINOVA

Pomlad 71	Sofja Nikolajevna	26
Zenske v ljudski skupščini	Druga žena, tudi v zboru	21
Dolina nešetih radosti	Govorancarka	29
Proces	Leni	15
		<hr/> 91

5. VIKA GRILOVA

Pomlad 71	Jeanne-Marie (vsk.)	7
Korenine	Jenny Beales	38
Medeia	Voditeljica zbora	45
Proces	Perica	15
		<hr/> 105

6. ANGELCA HLEBCETOVA		
Pomlad 71	Zbegana delavka	26
Birozavri	Funkcionarka	34
Medela	Dojilja	45
	Kriki otrok (vsk.)	(19)
Po padcu	Felice	30
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Stacunarka	21
		<hr/> 156
7. VIDA JUVANOVA (honorarna sodelavka)		
Arzenik in stare čipke	Marta Brewster	18
Zenske v ljudski skupščini	Tretja starka	21
Po padcu	Mati	30
		<hr/> 69
8. MILA KACICEVA		
Pomlad 71	Narodna skupščina	26
Korenine	Mati Bryantova	38
Zenske v ljudski skupščini	Prva starka	21
Dolina nešteti radosti	Milena	29
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Ekspeditorica	21
		<hr/> 135
9. ELVIRA KRALJEVA (honorarna sodelavka)		
Arzenik in stare čipke	Abby Brewster	18
10. ANCKA LEVARJEVA		
Pomlad 71	Francoska banka	26
Zenske v ljudski skupščini	Praksagora	21
		<hr/> 47
11. VIDA LEVSTIKOVA		
Pomlad 71	Vdova Legros	26
Birozavri	Ilarija	34
Zenske v ljudski skupščini	Tretja žena, tudi v zboru	20
Po padcu	Carrie	30
Proces	Gospa Grubach	15
		<hr/> 125
12. IVANKA MEŽANOVA		
Korenine	Beatie Bryant	38
Zenske v ljudski skupščini	Prva žena, tudi v zboru	21
Po padcu	Elsie	30
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Zupanja	21
		<hr/> 110
13. MIHAELA NOVAKOVA		
Pomlad 71	Baronica Sybille	26
Birozavri	Dekle iz okrepčevalnice	34
Zenske v ljudski skupščini	Glasnica, tudi v zboru	21
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	Dacarka	21
		<hr/> 102
14. DUSA POČKAJEVA		
Kdo se boji Virginije Woolf	Marta	28
Pomlad 71	Polja Krikowskaja	25
Po padcu	Maggie	30
V agoniji	Madeleine Petrovna	13
Oh očka, ubogi očka ...	Gospa Rosepettle	16
		<hr/> 112
15. MAJDA POTOKARJEVA		
Pomlad 71	Henriette	26
Medela	Kriki otrok	26
Zenske v ljudski skupščini	Mladenka	4 (17)
Dolina nešteti radosti	Pentija	29
		<hr/> 85 (17)
16. SAVA SEVERJEVA (honorarna sodelavka)		
Pomlad 71	Mami	26
Zenske v ljudski skupščini	Druga starka	21
V agoniji	Lavra Lenbachova	13
		<hr/> 60

17. IVA ZUPANCIČEVA

Korenine	Pearl Bryant (vsk.)	14
Po padcu	Louise	30
Oh očka, ubogi očka . . .	Rosalie	16
		<hr/> 60

VODSTVO PREDSTAV:

1. BENEDIČIČ MARJAN	
Kdo se boji Virginije Woolf	26
Arzenik in stare čipke	18
Korenine	36
Medeia	45
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	21
	<hr/> 146

2. PODGORSEK VINKO	
Birozavri	34
Zenske v ljudski skupščini	21
Dolina nešteti radosti	28
V agoniji	13
Proces	15
Dva na gugalnici	4
	<hr/> 115

3. STARIČ BRANKO	
Pomlad 71	26
Kdo se boji Virginije Woolf (vsk.)	2
Korenine (vsk.)	2
Po padcu	30
Dolina nešteti radosti (vsk.)	1
Oh očka, ubogi očka . . .	16
	<hr/> 77

SEPETANJE:

1. HILDA BENEDIČIČEVA	
Kdo se boji Virginije Woolf	28
Pomlad 71	26
Zenske v ljudski skupščini	21
V agoniji	13
Pohujšanje v dolini šentflorjanski	21
	<hr/> 109

2. VERA PODGORSKOVA	
Arzenik in stare čipke	18
Birozavri	34
Medeia (vsk.)	1
Po padcu	30
Proces	15
Dva na gugalnici	4
	<hr/> 102

3. ASTRA PREZLJEVA	
Korenine	38
Medeia	44
Dolina nešteti radosti	29
Oh očka, ubogi očka . . .	16
	<hr/> 127

V gornjem pregledu niso upoštevani nastopi posameznikov v drugih gledališčih (Dramski studio, Eksperimentalno gledališče, Mladinsko gledališče, Mestno gledališče ljubljansko itd.).

KOT GOSTJE SO SODELOVALI:

MAKS BAJC, član Mestnega gledališča ljubljanskega, enaindvajsetkrat v vlogi Cerkovnika (Pohujšanje v dolini šentflorjanski);

LENKA FERENČAKOVA, dvainštiridesetkrat v Zboru (Medeia), devetnajstkrat v Zboru (Zenske v ljudski skupščini), osemindvajsetkrat v raznih vlogah (Po padcu) in petnajstkrat v raznih vlogah (Proces);

METKA LESKOVSKOVA, tridesetkrat v raznih vlogah (Po padcu), šestkrat v vlogi Marije (V agoniji — vsk.) in petnajstkrat v raznih vlogah (Proces).

Pri predstavah Drame SNG je sodelovalo tudi večje število slušateljev Akademije za gledališče, radio, film in televizijo — navajamo samo podatke za one, ki so sodelovali v premierskih zasedbah:

Borut Alujevič — Balachin (Pomlad 71), Kreonov spremljevalec (Medeia), Sluga (Oh očka, ubogi očka . . .);

Mirko Bogataj — Prvi versajski vojak (Pomlad 71), Sluga (Oh očka, ubogi očka . . .);

Lučka Droščeva — Prva delavka (Pomlad 71), Zboristka (Medeia), Zboristka (Zenske v ljudski skupščini), razne vloge (Po padcu);

Niko Goršič — Drugi vojak narodne garde (Pomlad 71), Deček, Bančni sluga (Proces);

Tea Glazarjeva — Angèle (Pomlad 71), Služabnica (Medeia);

Marija Hozjanova — Zboristka (Medeia), Zboristka (Zenske v ljudski skupščini);

Ivan Jezernik — Pichambart (Pomlad 71), razne vloge (Po padcu), razne vloge (Proces), Služabnik (Zenske v ljudski skupščini);

Janez Keber — Oficir, ki deli plače (Pomlad 71), razne vloge (Po padcu), Sluga (Oh očka, ubogi očka . . .);

Dragica Kokotova — Pelagie (Pomlad 71), Zboristka (Medeia), Zboristka (Zenske v ljudski skupščini), razne vloge (Po padcu);

Lidija Kozlovičeva — Zenska (Pomlad 71), Zboristka (Medeia), Zboristka (Zenske v ljudski skupščini), Osredkarica (Dolina nešteti radosti);

Svetlana Makarovičeva — razne vloge (Proces);;

Jože Mráz — Drugi versajski vojak (Pomlad 71), Fant (Po padcu), Popotnik (Pohujšanje v dolini šentflorjanski);

Andrej Nahtigal — Prodajalec časopisov (Pomlad 71), Služabnik (Ženske v ljudski skupščini);

Sandi Pavlin — Prvi versajski oficir (Pomlad 71); Glavni sluga (Oh očka, ubogi očka . . .);

Pavel Rakovec — Vikar (Pomlad 71), razne vloge (Proces);

Mojca Ribičeva — Zboristka (Medeia), Zboristka (Ženske v ljudski skupščini), Marija (V agoniji), Jacinta (Pohujšanje v dolini šentflorjanski);

Dare Valič — Stari delavec, Drugi versajski oficir (Pomlad 71), Predsednik (Po padcu), Drugi klient (Proces);

Bruno Vodopivec: Raoul (Pomlad 71);

Anka Zupančeva — Druga delavka (Pomlad 71), Zboristka (Medeia), Zboristka (Ženske v ljudski skupščini).

Statiranje in manjše vloge, ki jih ne navajajo gledalški programi in lepaki in ki so jih poleg zgoraj navedenih izvajali tudi razni volonterji, v objavljenem pregledu niso upoštewane.

Zbral Dušan Skedl

GRADBENO INDUSTRIJSKO PODJETJE

GRADIS - centrala, Ljubljana

BOHORIČEVA 28 — TEL. 33-566

s svojimi poslovnimi enotami: gradbeno vodstvo Ljubljana, Celje, Maribor, Skopje, Jesenje, Kranj, Koper, Ljubljana-okolica ter obrati Obrat gradbenih polizdelkov, Lesni obrat Škofja Loka, Kovinski obrati Ljubljana in Maribor, Strojno-prometni obrat ter biro za projektiranje, študij in razvoj. Gradi in projektira visoke in nizke ter industrijske gradnje ter vrši prodajo stanovanjskih, poslovnih in drugih objektov.

Tovarna elektromateriala Črnuče pri Ljubljani

PROIZVAJA ZA DOMAČE TRŽIŠČE IN IZVOZ

— INSTALACIJSKI MATERIAL:

stikala, vtičnice in razdelilce, natikala, lestenčne in WECCO sponke, okove za žarnice E 27 in E 40, oklopne varovalke, pešal cevi in pribor, likalnike

— IZOLACIJSKI MATERIAL:

oljno svilo, bougier cevi in oljne svilene trakove od 10 c 35 mm širine

— TRANSFORMATORJE:

preizkusne transformatorje 220/50 — 3000 V, zaščitne transformatorje, prenosne in stabilne 100 VA, 220 — 380/24 V, razne specialne transformatorje po naročilu

SPLOŠNO GRADBENO PODJETJE GROSUPLJE

Telefon Grosuplje 13

Tekoči račun pri Narodni banki

Grosuplje 600-21

1-18

projektiramo in izvajamo vsa gradbena dela

ŽIČNICA

LJUBLJANA, TRZASKA 69

Telefon 21-686, 22-194

Izdelujemo, projektiramo in montiramo industrijske, gozdne, turistične in športne žičnice in žerjave.

Zahtevajte ponudbe tudi za lesno obdelovalne stroje in naprave.

TUBA

LJUBLJANA, KAMNISKA 20

TOVARNA KOVINSKIH IN PLASTIČNIH IZDELKOV

proizvaja izdelke iz plastičnih mas za farmacevtsko, kemično, avtomobilsko, elektro in radio-tehnično industrijo, kakor tudi predmete za široko potrošnjo, tehnične izdelke in embalažo iz aluminija, svinčeno ter pokositreno embalažo.

SATURNUS

tovarna kovinske embalaže, Ljubljana

PROIZVAJA VSE VRSTE LITOGRAFIRANE EMBALAZE — KOT EMBALAZO ZA PREHRAMBENO INDUSTRIJO, GOSPODINJSKO EMBALAZO, BONBONIERE ZA COKOLADO, KAKAO IN BONBONE TER RAZNE VRSTE LITOGRAFIRANIH IN PONIKLJANIH PLADNJEV. RAZEN TEGA PROIZVAJAMO ELEKTRICNE APARATE ZA GOSPODINJSTVA KOT NPR. ELEKTRICNE PEČI.

IZDELUJEMO TUDI PRIBOR ZA AVTOMOBILE IN KOLESA, IN SICER AVTOMOBILSKE ZAROMETE, VELIKE IN MALE, ZADNJE SVETILKE, STOP-SVETILKE, ZRAČNE ZGOŠČEVALKE ZA AVTOMOBILE IN KOLESA TER ZVONCE ZA KOLESA. IZDELUJEMO TUDI PLOČEVINASTE LITOGRAFIRANE OTROSKE IGRACE.

POSLUŽITE SE ODLIČNIH
PROIZVODOV PODJETJA

šumi

tovarne bonbonov,
čokolade
in peciva
v Ljubljani

Nad kvaliteto naših proizvodov
ne boste nikdar razočarani!

COSMOS

INOZEMSKA ZASTOPSTVA

LJUBLJANA, Celovška 34, telefon 311-451

KONSIGNACIJSKA SKLADIŠČA — SERVIS

DRAMA

SLOVENSKEGA
NARODNEGA GLEDALIŠČA

GLEDALIŠKI LIST